

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. június 27.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTEN MENNYEI ATYÁNK ÉS URUNK

Alapige: Malakiás 1,6a

„A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem?”

Imádkozzunk!

Valóban dicséretre méltó vagy felséges Urunk Istenünk, ahogyan énekelhettük is! Köszönjük, hogy minden nap gondod van ránk, és hogy még mielőtt megszülettünk volna, Te már akkor eljöttél a földre és megváltottál bennünket bűneinkből. Köszönjük kereszttáldozatodat. Köszönjük kegyelmedet, amelyet Lelked által közöltél velünk, és a hitet, amellyel megajándékoztál. Hálát adunk azért, hogy megőrzöd ezt bennünk, és hogy minden nap Atyánkként szólíthatunk meg Téged.

Kérünk Urunk, ajándékozz meg bennünket most, ezen a mai estén a Te szavaddal. Add Mennyei Atyánk, hogy megértsük a Te akaratodat, és Lelked által munkáld bennünk, hogy azt mi is akarjuk, és meg is akarjuk cselekedni! Kérjük, hadd tapasztalhassuk meg ezt a csodát most is, amint már korábban is megtapasztalhattuk, hogyan cselekedtél bennünk. Kérünk, hogy így legyél közöttünk és áldj meg bennünket. Ámen.

Ámen.

Igehirdetés

Malakiás könyvének elején Isten azt bizonyítja be nekünk, hogy mennyire szeret minket. Erről két dolog miatt beszél. Egyrészt, hogy mi magunk is egyre inkább meggyőződünk e felől, és megerősödünk abban a hitben, hogy szerető Atyánk van, Aki minket mint gyermekeit szeret, és azt akarja, hogy meglássuk a mindennapokban az Ő szeretetének bizonyítékait, és felfedezzük minden helyzetben, hogy Ő szeret bennünket.

Másrészt azonban a miatt is beszél Isten szeretetének bizonyítékairól, hogy az Ő szeretetének tükrében megmutassa népe hálátlanságát. Miről van ugyanis szó? Miért kellett Malakiásnak erről beszélnie? Arról van szó, hogy Isten nagyon sok jót tett Izráel népével. Hitet adott nekik, mennyei örökséget és folyton megújuló kegyelmet. Ezek olyan különleges ajándékok, amelyeket nem adott másoknak, más népnek, csak az övéinek. Ezért a sok jóért pedig Isten joggal elvárhatta, hogy népe hálás legyen Neki. Aki ennyi jót tesz valakivel, az nagyon szereti az illetőt. Ma is, ha valaki nagyon sok jót tesz velünk, nem azt gondoljuk, hogy gyűlöl bennünket, hanem, hogy igenis nagyon szeret minket. Ezért a megajándékozott részéről annyi elvárható, hogy legalább hálás legyen azokért az ajándékokért, amit kapott. Hogy megköszönje, és elismerje, hogy ezt a sok jót az ajándékozótól kapta, és szeresse őt ezekért. Izráel mégsem köszönte meg, és nem volt hálás Istennek. Ezt azonban nem ismerték, nem látták be. És mivel valakinek a hálátlansága sokkal láthatóbbá, nyilvánvalóbbá válik, ha felsoroljuk, hogy mennyi jót tettünk vele, ezért Isten is így mutatja be népe hálátlanságát. Ezért sorolta fel szeretetének bizonyítékait, hogy ezek tükrében Izráel népe még inkább meglássa saját hálátlanságát.

De hát miben kellene, hogy meglátszódjék az Istennek adott hála? Egy hívő ember életében ez hogyan mutatkozik meg? Mit jelent konkrétan a zsidók hálátlansága? Mit hiányolt Isten az életükből? Két dolgot. Egyrészt azt, hogy nem adták meg a Neki, mint Atyának járó tiszteletet. Másrészt nem adták meg a Neki, mint Urukknak járó félelmet. Isten ezért kérdezi: „a fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem?” Ezt a két komoly kérdést intézte az Úr Malakiás által Izráel népéhez, és intézi ma is hozzánk az ige szavain keresztül. Nézzük meg, hogy mire is gondol szerető Atyánk!

Három dologról legyen szó ma este: először arról, hogy Ő olyan számunkra, mint egy szerető Atya. Másodszer arról, hogy Isten olyan is, mint egy Úr, mint egy Király. Harmadszor pedig arról, hogy mivel Ő így viselkedik velünk, ilyen szeretettel és tekintéllyel, ennek következményeként nekünk hogyan kell Őt Atyánkként és Urukknaként tisztelnünk és félnünk.

Először tehát erről gondolkozzunk el: „a fiú tiszteli atyját... ha én atya vagyok: hol az én tisztességem?” Ebből először is azt kell megértenünk, hogy Isten úgy viselkedik velünk, mint egy szerető apa. Már ez önmagában véve egy hatalmas örömhír! Miért? Mert Isten lehetne egy szigorú, mindent számonkérő, parancsoló Isten is felénk. És lehetne olyan, aki nem bocsátja meg a bűneinket, hanem az Ő igazsága szerint megbüntetne bennünket. Mivel Ő teremtett minket, és az Övéi vagyunk, ezért így is viszonyulhatna hozzánk.

Azonban Ő már a teremtéstől kezdve szerető gondoskodásával vette körül az embert. Külön otthont készített számára, az Édenkertet, ott ellátta minden jóval, ami hétköznapjaihoz szükséges volt. Azzal tisztelte meg őt, hogy saját képviselőjévé tette itt a földön. Naponként beszélgetett vele, kitüntetett figyelemben részesítette őt – egyetlen teremtményével sem foglalkozott annyit, mint az emberrel. És még akkor is, amikor mi elhagytuk Őt, elfordultunk Tőle, Ő akkor sem döntött úgy, hogy lemond rólunk, hanem utánunk jött. Mindent megtett, hogy ismét gyermekeivé fogadhasson bennünket! Szerető Atyaként türelmes volt hozzánk, kész volt megbocsátani nekünk és megmenteni minket, fellázadt, romlott gyermekeit. És ahogyan az édesapák is áldozatot hoznak gyermekeikért, az Úr is meghozta értünk a legnagyobb áldozatot: egyszülött szerelmetes Fiát, Jézus Krisztust áldozta föl értünk, hogy minket megmentessen, és ismét gyermekeivé fogadhasson. És ahogy egy édesapa teszi gyermekével, erőtlenségünkben támogat minket, erősít és bátorít, minden jóval megajándékoz, türelmes felénk, de szerető atyaként, ha kell, meg is fenyít, hogy azután újból magához fogadjon bennünket. Hozzánk, gyermekeihez, akik hiszünk Őbenne, még inkább türelmes, bocsánatra kész, gondoskodik rólunk, és nem csak a testi javainkról, hanem lelki kincsekkel is meggazdagít minket. Ő a tékozló fiúk atyja, aki tárt karokkal fogadja vissza megtérő gyermekeit, és szeretettel neveli önigazult fiait. Jézus Krisztus úgy tanított minket imádkozni, hogy Istent Atyaként merjük megszólítani, mert Ő úgy bánik velünk, és úgy tekint ránk, mint gyermekeire. Micsoda örömhír ez testvérek!

De ha Isten így bánik velünk, testvéreim, akkor nekünk nem kellene gyermekeiként viselkednünk? Egy gyermek feltétel nélkül viszonzszereti édesapját, ami több dologban is megmutatkozik. Először is próbál a kedvében járni, örömet okozni neki. Próbálja megmutatni azt, hogy ő igenis igyekszik az apja parancsai szerint cselekedni. Próbál engedelmeskedni. Azt teszi, amit mond, amit parancsol neki. Teszi ezt, mivel meg van győződve afelől, hogy édesapja parancsai hasznosak és jók rá nézve, s ezért örömmel teljesíti azokat. Másrészt tudja jól, hogy ezzel apjának örömet szerez. Ugyanakkor tiszteli is édesapját. Felnéz rá, mint aki alá rendeltetett, és megalázza magát őelőtte. Nem vonja kétségbe, amit mond, nem vitatkozik vele hiába, nem vonja kérdőre őt, nem beszél vele flegmán, hanem megadja a neki járó tiszteletet, mint szülőjének. Azzal az alázattal viselkedik felé, hogy beismeri: édesapja bölcsőbb, erősebb nála, és ő tudja, hogyan vigyázzon gyermekére. Megbízik az édesapjában.

Isten gyermekeiként viszonzszeretettel tartozunk Neki mindazért a jóért, amit nekünk adott. Ahogy az igében is olvassuk: „mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket” (1 János 4,19)! De tartozunk neki azzal a tisztelettel is, amit atyai tekintélyének kijár. Olyan tisztelet ez, amely egyrészt

szeretetből fakad, ezért önkéntes, másrészt pedig abból a belátásból, hogy mi az Ő hatalma alá vagyunk rendelve, ezért ezt a hatalmát elismerjük és tiszteljük. Isten Atyánkként cselekszik velünk. Szeretetével akar ösztönözni és nevelni minket. Ilyennek kellene lennie a kapcsolatunknak Ővele, mint ahogy azt Jézus Krisztus életéből is láthatjuk. Jézus mindig Atyaként szólította meg Istent, és úgy is szerette Őt! Mindent, amit tett, az iránta való szeretetből és engedelmségből tett. Tegyük fel magunknak a kérdést, amit Isten hozzánk is intéz: ha én Atya vagyok, hol az én tisztelem? Ha én gyermek vagyok, szeretem-e és tisztelem-e Istent, mint Atyámat? Ez jellemzi-e a mi Istennel való kapcsolatunkat?

Másodszor arról beszél Isten, hogy Ő úgy viselkedik, cselekszik velünk, mint nagyhatalmú Úr. Ezt mondja: a szolga tiszteli az ő urát. Ha én Úr vagyok, hol az én félelmem? Isten nekünk Urunkká lett. És ez alatt nem pusztán azt értem, hogy a teremtettségünkből adódóan nekünk engedelmeskednünk kellene Neki mindenben, hanem úgy lett Urunkká, hogy szívünkkel elfogadtatta azt, hogy Ő az, Akinek a parancsaira figyelünk kell, és azokat megcselekednünk. Isten a Lelkét adja nekünk, hogy mi valóban úrként tudjunk Őrá tekinteni. Ez azért csodálatos, mert mielőtt megtérünk, és még azóta is az kísért minket, hogy ne Isten legyen az életünk ura, hanem mi magunk mondjuk meg, hogy mit tegyünk. Én magam legyek az életem ura! S ez a kísértés nem mástól származik, mint e világ fejedelmétől, a Sátántól. Olyan gondolatoknak és vágyaknak engedelmeskedünk, amelyekkel a bűnt szolgáljuk, nem pedig Istent.

De Jézus Krisztus által megszabadulunk ez alól a hatalom alól, nemet tudunk mondani a bűn kísértő gondolataira, és Isten szolgálivá lehetünk. Ez pedig úgy történt, hogy a mi királyunk kegyelmet adott nekünk, bűnös lázadóknak. Nem az a célja, hogy mindenáron megbüntessen minket, és ellenségként tekintsen ránk, hanem kegyelmet kínál fel minden embernek. Úgy döntött, hogy alattvalóivá tesz minket, és ezért megkegyelmezett nekünk Jézus Krisztus által.

Az Úr azzal tisztel meg minket, hogy az Ő szolgálatába állhatunk. Úgy gondolom nagy megtiszteltetés az ember számára, ha felkínálják neki a titkári állást egy nagy cég vezérigazgatója mellett. Még ennél is nagyobb megtiszteltetés, ha egy ország miniszterelnökének vagy köztársasági elnökének a személyes munkatársa lehet. Micsoda megtiszteltetés ez! De testvéreim! Mindez semmit sem ér ahhoz képest, hogy mi a Mindenható Élő Isten munkatársai lehetünk! Felkínálja nekünk a lehetőséget, hogy Őt szolgálhatjuk. Isten uralkodik mennyen és földön, parancsokat ad nekünk, hogy hatalmát rajtunk keresztül is gyakorolja és megmutassa. Mi pedig leborulhatunk az Ő hatalma előtt, elismerhetjük a neki járó tiszteletet, és engedelmségünkkel bizonyosságát adhatjuk annak, hogy féljük Őt, mint

Urunkat és Királyunkat. Ugyanis nem mindenki, aki azt mondja, hogy Uram, Uram, megy be az Ő országába, és lesz az Ő alattvalója, szolgája, ahogyan Jézus is megmondta, hanem csak az, aki cselekszi is a mennyei Atya akaratát. Isten Urunkként parancsokat ad nekünk, rendelkezik életünkkel, és megmondja, hogy mit tegyünk. Téves felfogás az, hogy Isten kér minket. Megkér minket, hogy légy szíves tedd ezt, vagy amazt. Isten nekünk királyunk. Amit Ő mond, az számunkra parancs. Döbbenetes az, hogy amikor Jézus azt mondja, hogy egy új parancsot adok nektek, hogy egymást szeressétek. Lehet a szeretetet is parancsolni? Igen, Ő megparancsolhatja. Ő a mindenség Ura és Királya, Ő rendelkezik velünk, az életünkkel. Felhatalmaz minket dolgokra, de sok mindent meg is tilt, mert Ő dönt minden dolog fölül az életünkben.

Aki az Ő szolgája akar lenni, az felveszi az Ő igáját, az Ő parancsolatait magára nézve kötelezőnek tartja, és igyekszik mindent megtenni, hogy engedelmeskedjen Őneki. Akkora tekintélyt jelent számára Isten hatalma, hogy megalázkodik előtte és hagyja, hogy mindenben Ő kormányozza őt.

És ha Isten Úrként viselkedik velünk, akkor nekünk pedig szolgáinak kell lennünk. Hálából kell Őt szolgálnunk azért a kegyelemért, amiben minket részesített. Lesnünk kell minden parancsát, amit nekünk ad, és készen kell állnunk, teljesíteni azt bármely pillanatban. S ha ilyenek vagyunk, akkor nem csak arra fogunk törekedni, hogy megismerjük az Ő akaratát a Bibliából, hanem azon fogunk gondolkodni, hogy hogyan valósíthatjuk meg azt az életünkben, hogy hogyan engedelmeskedhetünk neki minél konkrétabban a hétköznapokban. És nem csak a szavainkkal akarjuk majd kifejezni hűségünket, hanem mindenünket az Ő szolgálatába akarjuk állítani. Isten nem csak azt akarja, hogy legyen időnk a Neki való szolgálatra, hanem minden percben, akármit teszünk, Őneki kellene szolgálnunk. Őneki szolgálnánk a munkahelyeinken, Őneki szolgálnánk a családjában, Őneki szolgálnánk itt a gyülekezetben. Akármit tesztek, Isten dicsőségére tegyétek! És mindezt azzal az alázattal tesszük, hogy Ő megszabadított minket korábbi hiábavaló életünkből, a bűnnek való engedelmeskedés belső kényszeréből, s ezért hálával is tartozunk neki. És mindeközben az attól való félelem is ott lesz a szívünkben, hogy vétkezzünk Mindenható Urunk ellen. Ő ugyanis hatalmának megmutatásával akar minket igaz tiszteletre nevelni, hogy féljük Őt, hogy féljünk bűnt elkövetni, nehogy haragját vonjuk magunkra. Nem kell úgy félünk Őtől, hogy azt higgyük, nem kegyelmez meg nekünk, hanem úgy féljük Őt, hogy még a bűn gondolatától is irtózzunk, ami az engedetlenségre vinne minket, s oda juttatna, hogy megbántsuk a mi szerető Atyánkat és Urunkat. Jézus Krisztus is így félte Atyját, és engedelmeskedett mindenben neki. Mindazt, amit parancsolt neki, megtette. Engedelmes volt neki mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Isten tehát szeretetével és hatalmával közelít felénk, mint szerető Atya és hatalmas Úr. Mindkettő fontos. Ha Istent csak hatalmas Úrnak ismer-nénk, akkor lehet, hogy nem szeretnénk Őt, és pusztán félelemből szolgál-nánk neki. Mert a szolgák nem mindig szeretik urukat, de mivel nem ké-peseek menekülni a hatalmából, ezért félik őt. De nekünk nem ilyeneknek kellene lennünk, nem a félelem miatt kellene Isten akaratát cselekednünk, mert Ő szerető Atyánk is. Ha viszont csak szerető Atyaként ismernénk, akkor nem félnénk attól, hogy engedetlenek legyünk Ővele szemben, hisz azt gondolnánk, hogy úgy is mindig mindent megbocsát. Túlhangsúlyoz-nánk az Ő kegyelmét a hatalmával szemben. Ezért fontos, hogy ne csak egyiknek, vagy másiknak tartjuk Őt, hanem Atyánknak és Urunknak is! Szeretettel tiszteljük Őt, de féljük is hatalmát.

Végül térjünk ki arra, ami miatt Isten erről beszél. Két kérdést tesz fel nekünk. „Ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? Ha én úr vagyok, hol az én félelmem?” Isten kérdőre von – nem a hitetleneket, hanem bennün-ket, az Ővéit. Azt mondja: én atyaként szerettelek titeket, és ennek a sze-retetemnek számos bizonyosságát adtam nektek. Mint Uratok, megvédtelek titeket a kárhozattól, és vezettelek titeket minden helyzetben, minden idő-ben. Amikor kellett, megbüntettelek titeket, hogy hozzám térjete. De akár szeretetemmel, akár szigorommal akartalak magamhoz édesgetni titeket, ti nem jöttetek, hálátlanok voltatok. Az Úr tehát azt panaszolja, hogy a zsidók megfosztották mind az atyának a fiától kijáró tisztelettől, mind az úrnak a szolgától kijáró félelemtől. Nagy kísértés mindkettő, és ne gondol-juk, hogy ez csak régen, Izraelre vonatkozott. Ma is megvan ez a kísértés: Isten kegyelmét a kellő tisztelet és hála nélkül fogadni Sokan, akik már ré-gen megtértek úgymond annyira megszokják azt, hogy Isten mindig újra megkegyelmez, hogy már nem is adnak Neki ezért hálát, nem szeretik vi-szont Őt, hanem természetesnek gondolják azt. Pedig minden egyes napon, minden egyes bűnünkre adott bocsánat újból és újból Isten szeretetének, kegyelmének kifejezése. Minden egyes bűnünkért való megbocsátásért há-lával tartozunk Neki, s épp ezért az életünknek folytonos hálaadó életnek kell lennie. Szüntelen adjatok hálát az Úrnak mindazért a jóért, amit vele-tek tett! És amikor Isten büntet minket, hogy megadjuk a neki járó tisztele-t, akkor inkább panaszkodni kezdünk ellene, és számon akarjuk Őt kérni, ahelyett, hogy elismernénk és félnénk hatalmát, és visszatérnénk Őhozzá. Kísért bennünket mind a kettő.

Isten kérdez minket! „Ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem?” Én senkiről itt közöttünk nem gondolom, hogy hálátlan lenne, mert nem az én dolgom ezt eldönteni. Isten az, Aki kérdez minket. A választ személyesen nekünk kell megadnunk. Ha tudtunk hálát adni mindazért, amit kaptunk akár a mai napon, akár az el-

múlt héten, vagy az elmúlt évben, ha tudunk folyamatosan hálát adni, akkor ezt köszönjük meg Istennek. De ha nem tudunk hálát adni, ha nem szeretjük és tiszteljük Őt Atyaként, és nem féljük Őt, mint Urunkat, akkor ugyanolyan hálátlanság jellemez minket, mint egykor Izráel népét. Forduljunk Őhöz őszinte szívvel, adjunk a kérdésére választ, és kérjük Őt, hogy Lelke által afelé vezessen minket, hogy szeressük Őt, mint Atyánkat, adjuk meg a Neki járó tiszteletet, és féljük Őt, mint Urunkat, mint ahogy a szolga féli az Ő urát. Kérjük Tőle, hogy valóban az életünkben ilyen kapcsolatunk lehessen vele: Atyaként és Úrként tudjunk Őrá nézni. Ámen.

Imádkozzunk!

Szerető Mennyei Édesatyánk, Megváltó Úr Jézus Krisztusunk! Szeretnénk Neked hálát adni azért, hogy szereteted ezernyi jelével ajándékozol meg bennünket nap, mint nap. Nem csupán azzal, hogy minden nap felkelhetünk, hanem a Te kegyelmed számtalan bizonyítékával is. Tudjuk jól, hogy bármennyire igyekszünk, törekszünk is, mégis minden nap újabb és újabb bűnöket követünk el, de azt is tudhatjuk, hogy az újabb nappal a Te kegyelmed is megújul. Bocsásd meg nekünk, ha ezt nem vesszük észre! Bocsásd meg, hogy szeretetednek számtalan bizonyítékáért nem adunk hálát Neked!

Köszönjük igédet, melyben emlékeztetsz bennünket arra, hogy gyermekeiddé fogadtál, és azzal tiszteltél meg bennünket, hogy a Te szolgálói lehetünk. Köszönjük, hogy Atyánknak hívhatunk. Köszönjük, hogy mindenkor bátran fordulhatunk Hozzád, hogy bízhatunk Tebenned, bízhatunk abban, hogy Te megtartasz és megóvsz, és hogyha kell, nevelsz és megbüntetsz minket azért, hogy a helyes útra térjünk. Hálát adunk gondoskodásodért és atyai szeretetedért. Köszönjük, hogy a Te hatalmad alatt, a Te védelmedben élhetünk. És köszönjük parancsolataidat, melyek által a Te utadon akarsz vezetni minket.

Mindazonáltal a hálaadásban oly sok mulasztásunk van. Nem vesszük észre szereteted jeleit, és nem adunk neked hálát. Nem tisztelünk Téged eléggé, és nem féljük hatalmadat. Kérünk, hogy Lelked által Neked, mint Atyának járó szeretetet, mind pedig, mint Úrnak járó igaz félelmet és tiszteletet add a mi szívünkbe, véd be szívünk hústábláiba. Formáld úgy életünket, hogy Atyánkként szerethessünk Téged.

Köszönjük Jézus Krisztus, hogy meghaltál azért, hogy mi is gyermekek lehessünk, és hogy példát mutattál nekünk abban, milyennek kellene lennünk Isten gyermekeiként. Kérünk, hogy Szentlelked által formáld minket ilyenekké.

Kérünk, hogy légy velünk, légy gyülekezetünkkel! Használd fel alkalmainkat arra, hogy Téged még inkább megismerhessünk, a Te jótétemé-

ISTEN MENNYEI ATYÁNK ÉS URUNK

---

nyeidet egyre inkább megláthassuk a hétköznapiakban, és azokért hálákat adhassunk. Segítség, hogy meglássuk a feladatokat is, melyeket ránk bízál! Köszönjük ezeket az alkalmakat, amiket elkészítesz számunkra. Köszönjük gyülekezetünk közösségét. Hálát adunk azért, hogy embereket hívhatunk Tehozzád, s hogy mint a tékozló fiú édesapja, Te is szeretettel hívsz minden embert magadhoz. Add meg nekünk, hogy ennek a szeretetnek mi is lehessünk közvetítői, és a Te szolgálatodra hívassunk el másokat. Köszönjük a kegyelmet, amelyet felkínálsz nekünk, és hogy nem szűnik meg a Te türelmed irántunk. Legyen áldott a Te neved ezért is örökkön örökké!

Ámen.

297. dicséret 1 és 6-9 versei

1. Ó seregeknek Hatalmas királya,
A nagy Istennek, Mi teremtőnknek,
Gondviselőnknek Szerelmes szent Fia:

(...)

6. Te általad lett Nékünk is Atyánkká;
Kegyelemből tett Engedelmedért,
Szent érdemedért Fogadott fiakká.

7. Te vagy az Ura Választott népednek,
És hű pásztora Minden időben
Most s jövőben Gyenge seregednek,

8. Kiket megváltál Drága szent véreddel,
Megszabadítál Bűntől, haláltól,
A kárhozattól Elégtételeddel.

9. Azért már élünk Néked, nem magunknak;
Hát úgy bánj velünk, Hogy nagy örömmel
Szolgáljunk szívvel Néked, mi Urunknak!